

Het wondere lied

Pierre Kemp

bron

Pierre Kemp, *Het wondere lied*. L.J. Veen, Amsterdam 1920 (tweede druk)

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/kemp005wond02_01/colofon.php

© 2016 dbnl / erven Pierre Kemp

Aan den zanger van het wondere Lied.

Kom, broeder kom!
 Uw stem heb 'k in den wind gehoord,
 Die vaart de ronde wereld om
 En stuwt de sterflijke geslachten voort, -
 Uw stem van heel, heel verre,
 Van de ongestoorde sterren.
 Gij zeilt op maanlichtrag
 Door 't duister van den bangen tijd;
 Wit licht bevlagt uw stag
 En droom van eeuwigheid. -
 Een vogel op den akker
 Werd zingend wakker.
 De dag met rozen haalt
 In Ochtend's purpren haven in
 Uw vloten, goud-bemaald,
 Met Ophir's rijk gewin!...
 Scheur al uw mist'ge zorgen
 Bij de'opgang van dees morgen.
 Breed stortvlaagt uit de bron
 Des lichts het licht des dagens,
 En midden in de zon
 - Als op hun gouden wagens
 De goden onversaagd -
 Staat ge en uw lachen daagt.
 Kom, broeder, kom
 Begeerde, blij-verwachte!
 De starre nacht is om;
 De sterrenprachten
 Tanen voor 't zonnezeil....
 Heil, zanger, heil!

FELIX RUTTEN.

Het wondere lied

Het wondere lied.

Het was er - van waar
Wist niemand - dat klaar
En lijze wijdklinkende lied,
Dat klonk over d'aard
Als een zwanenvaart
Over meer van muziek langs zingend riet.

Men hoorde overal
Den reinen schal,
En sommigen meenden, van achter
De sterre' is 't gedaald
En waar toovrend straalt
De bleekgouden sterrenwachter.

't Kwam neergezegen
Als fijne regen,
En meerderen meenden, dat
Het was gekomen
Als de avonddoomen
Uit weiden rondom de stad;

Dat het kwam van de zee
En de wind het mee-
Gevoerd had over het land;
Of van de Sirenen,
Die lokkend weenen;
Van de Loreley langs den rotsenwand;

Dat het kwam uit een oord,
Dat geen mensch behoort,
Doch alleen de zielen toegankelijk is,
Waar een eeuwige vrede
Zingt om een stede
Van glans, de zaalgen tot lafenis.

En aldoor klonk klaar
Dat wonderbaar
Geluid, dat de luchten vulde;
Door denkers bepeinsd,
Niet door spotters ontveinsd
Om 't geheimvolle, dat het omhulde.

Op de aarde werd 't stil
En het schelle gegil
En fluiten van treinen en booten klonk
Niet meer en verstomd
Was, wat raasde en bromd'
Als motoren en 't daavrend machinengebonk.

De straten waren
Vol bonte scharen
Van menschen van allerlei stand en rang;
De wagens stonden
Stil in het ronde
Bij de menigt' die luisterde naar het gezang.

Dat werd staag sterker;
Aan raam en erker
Staken bewoners de hoofden uit,
Hielden vragen gericht
Naar het gouden licht
Hun oogen, getogen naar 't wondre geluid.

Van die werken wilden
De armen verstilden,
Alsof een geheime macht ze bond
En zij moesten hooren
De wondere koren,
Die jubelden in de ruimten rond.

Steeds luider klonk 't lied
Als een zee - die ziedt -
Van golven muziek, die breken op 't strand
Van ruischende rotsen;
Als zingende schotsen
IJs, brijz'lend op kust van een wonder land.

En machtiger zwol er
Het ruischen tot voller
Gebruis en gedreun, als een orgelen-woud,
Waar uit pijpen-boomen
De tonen stroomen
En stollen tot blaadren van klankengoud;

Tot duizend koren
In elkander verloren
Doch immer in vleklooze harmonie;
Tot een ommegank....
Tot een veldslag van klank,
Door kanonnen gedonderde melodie.

De aarde dreunde.
De huizen kreunden,
En ieder meende, dat de aarde ging
Vergaan in dat wonder
Geluidgedonder
Ontploffend muziek, dat in 't luchtruim hing.

Nog een aanval, als van
Violen, en dan
Nog een al-overweldigend bazuingeschal -
Dan klonk minder sterk
Als gezang in een kerk -
Staag zwakker het lied. En de klankenval

Werd, als in herfst een woud,
Waar de bladeren - goud -
Bij duizenden wanklen ter aard; -
Als een bloesemregen
Op perken en wegen
Van een lentetuin, als er de wind door vaart;

Als een ruischen van halmen
Koren, in kalmen
Avond, wen er de wind door zucht;
Als het zweven van zaden
Of herrefstraden
Bij bleekgouden zonschijn in weekblauwe lucht;

Als in schaduw van loover
De zonnetoover,
Die er goudene ringen in weeft;
Als 't verbleeken der sterren,
Wen de daagraad reeds verre
Het luchtdomein heroverd heeft.

Zóó het stervende lied
Verdween in 't verschiet,
Als de sikkel der maan in een zilvren doom;
Als een lief gezicht -
In verten van licht
Versmeltend, na zaligen liefdedroom.

Nog even ruischte er
Een laatste gefluister,
Als ging in de lucht iets voorbij,
Dat in 's menschen wezen
Tot 't diepste kon lezen
Zijn vreugde, zijn smart, zonden-slavernij.

En aller oogen
Staarden bewogen
Waar 't laatste geruisch uit de lucht verdween;
Die de liefde haten
Nog meer verlaten
Dan - voor de komst van het lied - voorheen;

Doch ook zij, wier leven
Steeds rein gebleven
Was, voelden een smart om het henengaan
Bij een hoop, mettertijd
In eeuwigheid,
Als een klank in dat wondere Lied te slaan.

Liederen uit een gedroomd land.

Wolkenboot.

Over de Azuurzee naar Droomenland
Schemert 't vage goud van 't strand,
En een boot van rozen
Reist naar 't stormenlooze.

Gouden lokken waaien langs 't
Roer tot aan de plecht,
Waar zich 't zijig goud beängst
Aan den draakkop hecht.

Winden-melodieën gaan;
Ruischend vluchten witte kranen
Door het rozig goud der mane,
Die zoo juist is opgestaan.

Door de tonen van den zang,
Dien de winden weenen,
Fluistert eene stemme bang
Over 't water henen;

Fluistert om het gouden haar,
Fluistert uit het schuimend zog 't
Lied, welks tonen wonderbaar
Sterven ver in Droomlands bocht;

Fluistert wat 'k niet kan verstaan,
Want zij is te verre.
Bleeker wordt de roze maan
Als de bleeke sterren....

Mane-sprook.

Verloren in de sompen
Droomt gansch een archipel
Van breed geblaâr der plompen
Bij toover-klokkenspel.

Uit gouden koepel ruischt er
De klankenzang, die zacht
Versmelt tot teer gefluister
In blauwen manenacht.

En de irisbloemen wuiven
Hun weerbeeld in den vloed,
Waarover sterren schuiven
In schemergouden gloed.

Libellen-e fen glijen
Midde' in den blauwen glans,
Waarin ze rhythmisch reien
Een wondren rondedans.

Melodische geruchten
Van harpen, die zacht-blij
Met klankenlijn verluchten
De sprook van 't maangetij....

Avond in den koningstuin.

't Ging naar den avond. Alle groen en bruin
Van stammen, blaadren smolt in het teêr grijs
Gesluier - trillend in de lila lucht -
Over de perken van den Koningstuin.
Nog even negen twijgen en de wijs
Der merelen verklonk na licht gerucht.
De twijgen wipten op, de fijne kruin
Ging heen en weer, als met een zwakken zucht.

De avond viel; de bloemen werden een
Van kleur en vorm, vervaagden met het gras
Tot eene vlakte. Uit de vijver steeg
Een slier traagwitte doomen, waardoorheen
De zwanen heimvol gleden naar, waar 't was
Het donkerst en het duister boomen reeg
Aan boome' in groene zwartheid; daar verdween
De zwanenstoet en was de vijver leêg.

Wijd uit de verte door de boomen glom
Het licht der hallen heller naar de dag
Vergleed in 't stijgen van de duisternis,
Die uit de boomen in de luchten klom,
Met reuzenhanden nog den vagen lach
Van daglicht doovend en het lichtgemis
Vergoedde door de sterre' in hemelkom
Te spranke': een meer - in maannacht - vol geel lisch.

Zoo bleef een wijl de stage donkring, toen
Uit blanke neevlen aan de Oosterkim
Groot-rood de maan rees door het groene zwart
Der groepen boomen, als een visioen
Van onvolmaakte vreugd met smartgegrim
Vermengd, dat alle uur van vrede tart,
Het loof der boomen werd blauw-zilverig groen
Van manestralen in 't getak verward.

Zacht in een hoekje van den rozengaard,
Hier grenzend aan den moestuin, daar aan 't woud,
Van beî gescheiden door een ouden muur,
Vol wingerdranken, dicht klimopgeblaêrt -
Klonk nog gefluister en een glans van goud
Gleed door het manezilver en 't azuur,
Door 'n tweede glans gevolgd - van donker vuur -
De koningskindren, gaande in maneklaart.

Het zoekend geluid.

Daar liep een landman om zijn lief-verloren
Door alle landen en vroeg boom na boom:
'Is nu mijn hart of was mijn lief een droom,
Zij na dit uur geen uur mij meer geboren.'

Dan zei de boom, die naast den naasten boom
Stond naast den landman: 'Is uw lief niet dood!
Of is uw lief misschien de zonne rood
Die vlood gelijk de pracht van schoonen droom?'

- 'Ik wil de wegen weten, waarheen weenen
De looverlispelingen, en het land,
Dat langs de loovren ligt, den weidekant
Al ondervragen, waar mijn lief is henen!'

Dit zei de landman en een stem zong zacht:
'Die nimmer zagen, kunnen niet alleen
Gaan wandlen; want zij gaan in stagen nacht:
Zoo is uw lief misschien in verte heen.'

'Zingeruischende zachte stem, zoo stil,
Ik ben geen landman, ik ben een geluid;
En ook een klank heeft lief en mint een bruid,
Waarom het lijf niet eeuwig leven wil,

Die eeuwig leven zijn den dood voorbij.
Niet dus een lied, dat in de stilte klonk,
Die lucht is en de lucht bekoring schonk
En meer niet is dan eene spelerij,

Geboren uit een klinken ongezien
Ergens in 't eindeloos heelalleruim'....
Nog loopt 't geluid, al vragend die en dien....
De weemoed van geluid is klankenschuim....

Het schuim is 't kantwerk van het zeeënkleed,
De wolken opschik van het strakke blauw;
Doch niemand weet, wat dat geluid daar leed
Dat 't lief-verloren riep in droomlandouw.

De Ziel en haar Geliefde.

Bij vroegen avond in een schoone streek,
Waar gras op bloem en bloem op gras geleek
Tinkte een klokje een bloemenangelus.
De zon verdween, na nog een roze kus
Met matte lippen op het valend land
Gedrukt te hebben, dat in vagen brand
Van roze en goud verzonk in wat er hing
Aan blauwe sluiers van de schemering.
Hoog in het oosten blonk een bleeke ster,
Gelijk een lampje in een bewoond dal, ver.
En het werd duister om de boomen heen,
Waarom een droom van rust te zingen scheen,
Lijzer dan lijze, zoo dat 't gras nauw boog,
Waar zich de droomwijs lijze voortbewoog.
Toen kwam door 't koren eene roode vrouw,

Met purpren oogen en de kleeren grauw,
Gebonden door een gordel van wit vuur,
Door 't duisterende van het schemeruur.
De bloemen bogen en de zang van rust
Scheen te verdwalen naar een verre kust
Van heuveln, doemend uit een dalgebied;
Het klonk al flauwer, daarna zweeg het lied.
De stilte lag nu op elk ding, alleen
De vrouw, wier oogen wel een zee gewezen
Leken en dwaalden door de verre streek,
Zóó, dat zij wel een zoekende geleek
Of een beminde, die haar lief niet vond
Op d'afgesproken plaats en dag en stond.
Zij stond soms stille, als viel haar iets in,
Ging dan weer voort, al weidend, zoo 't begin
Van een weemoedig lied, dat dralend ruischt,
Doch plots in klankengolven henenbruist
Over de droge landen smart, rondom
Om uit te woeden na een wild gedrom,
In een berustende valleienkom.
Daar viel een ster, die in het ruim verschoot;
Zij mokte even, of haar dit verdroot

En in haar brein herinneringen riep,
Hoe zij eertijds in gouden kleedren liep
En hoe zij nu, om bij heur lief te zijn,
Verdween in grauw gewaad en zielepijn
Lijdt om de afwezigheid van dien ze mint
En komen moet, van waar zich 't land verbindt
Met lucht, doch waar het duister zich verdicht
En is geen zweem van zijn bemind gezicht.
Heur purpren oogen werden zwart met rood
Omsluiert en des duisters zwarte vloot
Vulde met reuzenzeilen schier het ruim
En hemelhooge spatte 't sterrenschuim.
Had zij daar niet een licht geruisch vernomen?
Van uit het oosten zou Hij zeker komen,
Daar brandde ook Zijn wonderbare ster
Voor 't eerst, bijna een twintig eeuwen her.
Doch het geruisch ging om heur heen verloren;
Het was misschien een zucht van wind in 't koren
Verdwaald, die hier de bange stilte schond.
Zij staarde aldoor in de verte rond,
Die zichtbaar naderde en steeds enger ring
Trok om haar heen, tot 't duister haar omving.

Daar klonk weeromme op het land geruisch,
Dit was misschien wel van een korenmuisc,
Die roerend - langs den grond - zich, ritslen deê
Het sluimrend koren in den avondvreê.
Ten derden male ruischte 't, sterker nu,
Een adem langs heur wang: 'Beminde!' "'U?'"
Sprak zij verwonderd, wijl de Minnaar stond
Plotseling achter haar, den gouden mond
Plooiende tot het woord 'Beminde!' dat
Was alles, doch te veel, te veel. Zij had
Dat niet verwacht, dat plotse heil op slag;
Zij wist niet meer dan 'U?' nauw hoe ze lag
Aan Zijne borst en weende van geluk
Om Zijne kussen en den teeren druk
Van Zijne armen om heur heen en hoe
Zijn woorden als muziek haar klonken toe,
Terwijl haar blik in Zijn blik smolt, die poort
Van witte vlammen leek, smaragd omboord.
Dan werd het stil, wijl de Eeuwigheid begon
Voor haar, die de aarde om 't Eeuwge derven kon.
De nacht onmeetbaar zwartazuren hol
Van rust en zwijgende gesternten vol.

Droomtoover.

Ik weet niet, wat de wolken gindsch beduiden
Bij 't roode dalen van den zonnebol:
Zij doen mij denke' aan roos-oogige bruiden,
Aan 't wezen van een schemer, wondervol....

Ik weet niet, of dat wonder schemerwezen
Mij zelve is en of ik uitgebreid
Lig op de gouwen, uit de kim gerezen
Als een carmijn-in-gouden heerlijkheid....

Ik weet niet, of die zonne wel zal dalen
En of ik met haar pracht zal ondergaan;
Of ik niet ben de geest van hare stralen,
Gespreid als vleugels van een glanszwaan....

Ik weet niet, of er nog een uur kan komen
Na deze stonde wondervolle pracht,
En of die zon niet ondergaat in dromen;
Of zij niet door een droom werd voortgebracht...

Zal op dees droom van zon een droom van sterren
Volgen, waarna een droom van duisternis?
Ik weet het niet. 't Is of die pracht daar verre
En in mijn geest gelijk aan 't tanen is....

Het zoet gevoel van dromen, die bekoren
Door gouden pracht of door hun innigheid,
Gaaf in mijn ziel, als in de lucht verloren
De schoone glans in duisteringen.... wijd....

Bestond die zon en 't uur waarin zij onder
In 't Westen ging, of was dat al een lied,
Dat 'k zong in dromen aan een wezen wonder?
Kan 't zijn? kan 't niet zien?? kon 't???
Ik weet het niet....

Hij zong de prachten....

Hij zong de prachten van den dageraad,
De heerlijkheid van 't witte middaglicht,
Den rooden gloed van 't dalend zongelaat,
En iedre toon was als een glansgedicht.

Dat hoorde ver in eene woestenij
Van nevelen een vrouw, die nimmer zag
En niet eens wist 't bestaan van zon en Mei
Of gouden weefsel van een stralenrag.

Dat hoorde uit verten van die woestenij,
Die vrouw, die immer bad om 't licht, dewijl
Ze 't wist, doch niet het waar? en naderbij
Nu kwam en blij was om 't toekomend heil.

Hij zong de wondren van de schemering,
Zijn oog was zwak geworden door in 't licht
Dat felle, zoo te staren diep.... nu hing
Een sluier vaag om 't stralend vergezicht.

Dat hoorde zij, die immer naderkwam,
Zij hoorde 't loven van de schemering,
Zij zag een stralen als van zwakke vlam,
Het matte gloeien van een stralenring....

Hij zong de schoonheid van het stervend licht
En zij was hem in schemering zeer nabij,
Het was in 't sterven van zijn zwak gezicht,
Als ze op zijn arm haar zachte handen lei....

Hij zong de prachten van den avond-klaar,
De sterrentintling in een kleine stroof. 't
Werd duister, duisterder om hem en daar
Was de aanblik van de dinge' in hem gedooft.

Zij voerde hem in 't voor haar sterkend licht
In 't stralen van de middagzon en hij
De blinde oogen naar omhoog gericht
Zag niets dan duister, voor zich en terzij!

Hij zong een hymme aan de donkre pracht,
Die niet meer eindigt en zijn hart was vol
Van de mysterie van dien eeuwgen nacht,
Waarin hij liep, als in een donker hol.

En zij, zij weende, wen zij het gezang
Daar hoorde van die haar tot 't leven riep,
Toen zij in neevlen was, zoo jaren lang
En doelloos dolend door het donker liep.

Zij voerde hem steeds dichterbij de zon
En hij zong immer van een diepre nacht,
Zij wist het dat hij 't lied niet eindgen kon
Dan door zijn sterven en zij weende zacht.

Sonnetten en Liederen.

Eigen licht.

Als ik mij wentel in de overmacht
Van 't eigen licht en met de glansen speel,
Die ik mij schiep tot wonderschoon geheel....
Tot meer geheelen van steeds groter pracht....

Als ik mij zelve in die pracht verdeel,
Zóó dat mijn weze' in elk dier glansen lacht
Dan ben ik groter dan een sterrenacht....
Want iedere glans is lijk sterr'nachten veel....

En ik vergeet de naaktheid - om mij heen -
Van wat men leven noemt, doch sterven is;
En aan mijn grootheid is slechts één gemis,

Dat ik die pracht genieten moet alléén,
Terwijl milliarden in een duisternis
Dolen voor eeuwig onder veel geweest....

In schemeruur.

‘Ik wil nu leven ver van al geluid,
Alleen met land en lucht, mijn oog vermeien
In 't spel van 't licht, dat over 't land zal glijen,
Tot nacht den dag weer in de kimmen sluit.

Ik wil nu staren door gekleurde ruit,
In rozentuinen, waar het rood nabije
De witte rozen zijn en vlinders spreien
Hun witte wieken geel op 't blauwe kruid.’

Dit alles klinkt, doch in de stilte niet,
Want ware stilte duldt niet één geluid,
En buiten ruischt de wind met licht gerucht
Door schemerboomen, begeleidt het lied,
Dat het klavier zingt, door mijn hand bevrucht,
Totdat ze wit den zwarten vleugel sluit.

Dag.

Om hoge bergen waakt nog zwarte nacht,
Als plots het klagen klinkt van cellospel
De tonen weiflen uit de diepte, zacht
In tragen opgang; innig smeekt de cel.

De schemer grauwt. Het Oosten wordt al hel
En heller, als de toon der cel in kracht
Van zinging wint; de tonen worden pracht
Van jongen jubel, gaan al vlugger, snel,

Nu 't schemervlies vlucht bij het gouden schot
Der zonne, die thans slag op slag en slag
Doet daveren in 't dal den nieuwen dag.

De celledonen ruischen.... bruischen tot
Een jubelend triomfgezang: de dag, -
Muziek van cellospel en paukeslag.

Voor de donderbui.

De wind scheerde op de vlakte van de heide
Wild-weg zijn waai in woede, koldrend blij
De vrijheid, rennend ruw in razernij,
Woest tollend in dat donker stormgetijde.

Staâg-hooger torenden ter zuiderzijde
De zware banken van een buienrij,
Den horizon wegwalmend in een brij
Van looden wolking, waarin donder keide.

Gestâge flikk'ring, of een lichtmond deed
De lippen open en weer plotsling dichtsloeg -
De lichtmond van een dreigend stormfantoom.

De lichting sterkte.... Gromming.... 'k Zag een boom
En 'k voelde blaadren, die mij in 't gezicht joeg
De stormwind, die zich op den espboom smheet.

Dageraad.

Duizend herauten steken in 't azuur
Hun glansbazuinen, blazen waaiers - goud -
Om de karmijnen sluiers, 't esmaraud
Der châtelaines, die daar rijde' in vuur

Van brand-in-trans, door 't stille morgenuur
Langs purpren zoomen van geweldig woud
Van vlammen-varens met citrien bedauwd,
Trillende in het witte luchtlicht-puur.

Klanken van turmalijn weven zich in
't Gedein der varens, en een menestreef
Van wit vuur zingt een wonder liedbegin,
Zoo half-verscholen onder 'n vonke'-abeel,
Beg'leidt, met diamanten vingers, schicht
Na schicht, heltokklend zijn romance van licht.

Hemelvaart der Liefde.

Ik stal uw ziel uit uwe donkre oogen
In nacht van storm en regen, als ik joeg
Gestrengeld in een rukwind voort en loech
Luid om 't gebruis der boomen wildbewogen.

Wij joegen voort, totdat uw ziel mij vroeg:
'Waar wij nu wel tesamen henentogen?'
Ik zweeg en zag u aan met mededongen -
Wonder en liefde en dat was u genoeg.

Wij joegen voort, opcircelende in
De zuilen lucht, die - als een vliegend woud
Van boomen-storm - langs rotsen en ravijn

Donderden voort.... tot waar het rustbegin
Versmolt in 't zinkend woeden, 't zinkend goud
Der sterren.... tot.... waar enkel zielen zijn.

Midzomergoud.

In gouden dagen.
Midzomerglans,
Heel 't land één sage
Vol feeëndans.

De gouden schoven,
In zonnegloed
Laaïend van boven:
Een elfenstoet.

Fee-schoven-rangen
Dans-tipp'len loom
In verren gang 'n
Midzomerdroom.

Liedje.

Gij hebt mij van mijn ziel vervreemd.
Daar dwaal ik nu verloren,
Maar voor mij uit door bosch en beemd
Blijft zweven 't kuisch bekoren
Van gansch de zoete aanminningheid
Van u, die Heve eenvoud zijt.

Ik zoek u niet, ik vind u toch,
Gij zijt voor mij geboren;
En vlucht gij mij, ik vind u nog,
Gij zult mij eens behooren
Met gansch de zoete aanminningheid
Van u, die lieve eenvoud zijt.

Daar is een weg, waar ik u kruis,
Dien hebt gij reeds betreden,
Hij voert ons beiden naar één huis
Van stil geluk en vrede
Door gansch de zoete aanminningheid
Van u, die lieve eenvoud zijt.

Hoe bid ik dat u God bewaar,
Zoo rein als in mijn droomen,
Tot ik u leid voor zijn altaar,
Zoo bruid en bruijom komen,
In gansch de zoete aanminningheid
Van u, die lieve eenvoud zijt.

En vlucht nu maar vergeefs voor mij,
Het zal u tóch niet baten,
Want God, die scheidt, voert ook nabij,
En nóóit kunt gij mij haten
Om gansch de zoete aanminningheid
Van u, die lieve eenvoud zijt.

Heldere dag.

Ach, de wind zingt zoo zoet, en de dag is zoo lang
En het licht vult de ruimte met eeuwigen brand,
Als een wezen dat opgaat in 't zachte gezang
Van dien dwalenden wind over 't gouden land.

Is die prachtige gloed en dat teere gebeef
Van die stem van dien wind niet als 't lispel' eener vrouw,
Die, bekorend, zoo wonderfijn woordengeweeft
Om dien sterkere sluiert en ópblijkt zoo blauw

En zoo diep uit die oogen, betrouwend zoo rein,
Dat de ziel van dien sterke de wereld vergeet
En de menschlijke wuftheid, verlangt naar dat fijne
Gespinsel van woorden, verhullend een leed,

Dat dé toekomst - als storm door dat goudene rag
Hoonend scheurend - zal toonen als 't werkelijke zijn
Van de prachtige dingen op aarde als een dag
Van een zingenden wind door een zonnegeschijn.

Ach, de wind zingt zoo zoet, en de dag schijnt zoo lang,
En het licht straalt daarboven in eeuwigen brand,
Als kwam er geen einde aan dat zachte gezang,
En geen doodende winter op 't bloeiende land.

Rouw.

Door 't gouden koren woei de zomerwind,
De glans der zon blonk in een gouden ring
Van vrouw in rouw, die door de velden ging
En in haar armen droeg een-lachend kind.

Speelsch door haar blonde lokken woelde 't kind
De fijne vingertjes. Als gouden haren
Breed golfden heure prachtig-blonde haren
En spreidden zich beschermend om haar kind.

In 't wijde en deinend goud de klaproos rood
Vlambloeiend in het weligruischend koren
Te stralen stond in gouden droom verloren:
Het hart was zwart. 'Uw vader, kind, is dood'.

Door 't gouden koren woei de zomerwind
En met heur gouden haren speelde 't kind....
Zij weende en kuste 't kind. Een vogel float
Om 't lachend kindje en om de klaproos rood.

Verborgen leed.

O, wist gij, hoe ik in het donker ween
Om u, die zijt zoo ver van mij.
De dagen zijn spiegels om mij heen,
't Is dáárom ook, dat ik dan niet schrei.

'k Wil niet aanschouwen mijn tranen van pijn,
't Is dáárom, dat ik schrei te nacht,
Als Stilte en Donker getuigen zijn,
Om u - daar ver - mijn eeuwge klacht.

Ik bid en mijmrende droom ik en ween
Voor u, van u, om u, zoo vèr,
Tot 't scheemren van licht door 't donker heen,
Tot 't sterven van de laatste ster.

Dan worden mijn blikken weer koel en hard;
Een lachen van gelatenheid
Glanst flauw uit het innigst van mijn hart,
Waarin mijn ziel om het schelden schreit.

Die mij dan zoo stil daarhenen ziet gaan,
Vermoedt niets van de stâge pijn;
Van tranen, die mij in de oogen staan,
Als Donker en Stilte getuigen zijn.

Vergeefs.

Gij zult mij zien, gij meent te aanschouwen
Het verre roepen van mijn stem.
Dan zult gij uwe handen vouwen
En bidden, droomende van 'hem'.

Doch ik zal zwijgen in 't onbestemde
En niet het minst geruisch
Zal storen de beklemde
Stilte om uw eenzaam huis....

Gij zult mij noemen in geenen naam,
Terwijl uw ziel een antwoord wacht,
Dat niet zal komen tot 't open raam,
Waar gij mij droomt in de oude pracht.

En daalt de avond en is 't gefluit
Der meerlen verklonken: - o, uw 'ik'
- Dat eens zoo trotsche - vraagt dan luid
Om mij - vergeefsch - in lang gesnik....

Scheiding.

Waar onze wegen scheiden,
Daar bloeit een boom
Met paars gebloemte; 't lijden
Na zonedroom.
Ik zal de wegen mijden,
Die leiden
Naar dien boom,
Waar onze wegen scheiden
Na zonedroom.

Vér-gevoel.

In uwe oogen schouwde ik diep,
Als gij meendet, dat ik sliep
En gij zacht voorover boogt
Uw beminlijk gouden hoofd.
Was 't dat u mijn ziele riep,
Als ze in stervensdroomen liep?

'k Hoorde teer het liefdelied
Dat hij zongt. Gij wist nog niet,
Hoe gij in mij de dood klam-koud
Vaagde d' aanblik van uw goud.
't Werd reeds donker in 't verschiet....
'k Zuchtte en stierf. Gij wist het niet.

'k Voelde, toen 'k dan dood daar lag,
Op mijn mond uw kus zoo zacht;
'k Zag u schrikken op 't gevoel,
Want mijn mond werd koud en koel.
Uit u sprong de traan met kracht,
Alles om u baarde nacht.

Aan uw borst en aan uw schoot
Prangdet gij mijn hoofd, zoo dood;
Op mijn lijk zeegt gij ter neer,
Raadloos hieft gij u dan weer
En weer aan uw borst en schoot
Prangdet gij mijn hoofd, zoo dood....

Rhythmen.

Lied van den Doler.

Ik bracht mijn dagen door bij mijn krank lief
En waakte 's nachts bij mijne zieke moeder;
Zag van de menschen en het vrije licht
In het azuur niets dan in schemering
Vormen, verdoezeld in het grijs gewoel
Van vallende' avond uit de eens heldre lucht.
Ik ging dan lijze en met gebogen hoofd
Door 't grijs, van 't eene huis van smart naar 't andere,
En deed de deur zacht dicht, als ik vertrok
Naar, waar ik weer een deur deed opengaan,
Alsof daarbinnen immer iemand sliep.
Mijn lief zei mij: 'O, al gerucht doet pijn,
En ik moet hoesten, wen de woning dreunt

Van 't zwaar geschok der ratelende wagens.'
Mijn moeder zei: 'O, alle licht doet pijn!
Ik ben zoo blij, wanneer de scheemring valt,
Niet zoo zeer om uw komst, als om mijn haar,
Dat in die grijsheid, grijs in grijs verloren,
Niet weegt meer op mijn kranke hersenen.'

Mijn lief! mijn lief! ik schiep de wereld niet,
Waardoor wij allen, allen lijden moeten.
En wáár zal men gaan vluchten voor 't geluid?
't Geluid is immers polsslag van het leven...
Ach, moeder, die daar ijlt en vaag begrip
Nog hebt alléén van 't scheiden van het licht,
Het kán, het mág niet altijd scheemring zijn:
Ik zoude sterven in dat eeuwig grijs
En moeten stikken in dit grijze huis.

'Waar zijt gij dan geweest, vandaag, mijn kind?'

Ik was bij 't lief, zij is zoo zwak, zoo krank.
Zij lijdt de smart van 't durende geluid

En vraagt aldoor, wanneer de stilte komt.

‘Wie is er schooner, ik of uw krank lief?’

Ik weet het niet, ik schiep mijn moeder niet
En evenmin mijn lief. God kan alleen
Begrijpen, waarom moeder niet meer wel
Bij 't hoofd en waarom mijn arm lief zoo krank is.
Op beiden heeft de schoonheid van de smart
Haar merk gedrukt, en in dat afgemagerd
Lichaam mijner geliefde straalt de glans
Der ziel al sterker door, al naar zij meer
Geluid hoort, meer verlangt naar eeuwge stilte.
Dat is een smart, te veel voor wie het ziet
En 't toch niet weenen kan luid uit, luid uit,
En daardoor stillen 't opgekropte leed.
Dan die de pijn weet, weet ook dat er troost
Is; doch die niet weet, dat hij lijdt, mist deze.
Zijn lijden is zoo pijnlijk voor die 't schouwt
En weet 't vergeefsche pogen van een troost.

Seconden en minuten worden uren.

Uren en dagen worden weken, en
Iedere scheemring ziet mij lijze gaan
Gebogenhoofds, zonder een traan of lach;
De scheemring ziet het, doch de menigt' niet.
Die tiert en joelt en gil-lacht, raast met wagens,
Gedurig beul van mijn staåg stervend lief.
Wat baat het mij of ik de deur zoo lijze
Sluit, op de teenen loop, opdat niet één
Gerucht het huis zou trillen doen en pijn
Zoo overtrillen in haar lijdend lichaam?

Daar buiten tiert en raast met wagens voort
De menigte en de wind slaat met de luiken.

Harder! nog harder, wind! stoot dolk op dolk
Van pijn in 't lichaam van mijn lief, door slag
Op slag de luiken in 't kozijn te klappen.
Tiert toch nog luider, volk! en raast! raast!! raast!!!
En brult haar woning met uw schreeuwen vol!
Zij moet ééns sterven: maak haar dood zoo pijnlijk
Als het maar kán, door uw geraasmuziek!...
Nu wordt het stil. Mijn lief mag nog met sterven.

De oude wonden moeten eerst wat heelen,
Opdat weer nieuw geraas hen openrijt.

Harder, nog harder, wind! Sla slag op slag
Met luiken! Bonst, omdonderende boomen,
Op 't dak van hare woning, dat er komt
Een einde aan de ellend van haar bestaan....

Het wordt weer stil. Zou er nog medelij
Schuilen in wind en massa 's volk, beneden
Krioelend door elkander? Neen, de pijn
Moet worden lang-gerekt en wreed-verfijnd
Voor iemand, die niet leven kan, noch sterven....

Wanneer zal eens verschemeren de ellende,
Die mijn bezit is door ellenden-zien?
Wanneer het sterven mijner liefste zijn?
Heur dood is draaglijker dan 't duren lijden.
Wanneer zal eens verschemeren de ellende
Van die niet weet dat zij ellendig is.

Stil en gebogenhoofds schrijd 'k door de grijze

Wijken der stad van 't een grijs huis naar 't andere.
De oogen gepijnd door traanloos groote smart,
Ga ik steeds van ellende naar ellende,
En sluit de deur zoo lijze mogelijk dicht
Des avonds, en ontsluit ze weer te morgen
Zoo lijze mogelijk, dat 't mijn lief niet hoort....
Staren ga 'k nu in oogen wezenloos,
Die ééns mij zagen aan met liefdeblikken,
Innig en onuitzegbaar, nu verward
Door den verstoorden leider van 't gevoel,
Den geest....

De eeuwge scheemring wordt door nacht
Vervangen; er is licht meer, noch geluid.
En in het zwarte van 't rondomme ruim
Aadmen drie zielen hunne smarten uit.
Als donkere gestalten, schuivende in
Uiterste duisternis, zoo gaan zij voort
- Niets vreezend, dan een wederkeer van 't licht,
Dan eene her-komst van 't geluid, dan een
Ellenden-zien in eeuw'ge schemering -
Naar de geheimenis der Eeuwigheid.

Kind-zijn.

Men gaat soms langs een kind op straat en hoort
Het zachte neuriën van dat kleine kind,
Dat dwaalt met oogen groot, gelijk in droom
Tusschen die heele hooge huizen door,
En zich niet stoort aan wat de 'lui' wel denken
Van zijn gedoe. Het neuriet stilaan voort
Zijn simpel wijsje op zonderlinge woorden.
Als men dat hoort, dan denkt men zich terug
Naar verre dagen van een schoonen tijd,
Toen men zoo niets begreep van alle smart
En kende niets van pijn, dan schram en wonde;
Toen men nog niets van liefde wist en haat,
En slechts de bloemen kende langs den weg
Of in de weide of in den tuin; een hond

Van zijnen buurman, die zoo blafte luid;
Wat kippen en een haan; als men nog speelde
Met afgebrande lucifers, of steentjes,
Niets wetende in een onbewust genot
Van argloos rein-zijn, zonder een'ge zorg.
Spoken van kommer waren dan nog niet,
Ook niet de harde plicht van arbeid, of
Stormen van driften, neen er was niets anders,
Dan buurmans haan en kippen, hond en hof,
Stralende maneliefjes in de wei,
Ruischende boomen van een lange laan
Of enkele groepen hier en daar in 't veld,
En zijn gelijken, kindren van de buurt.

Het stille lied.

Ik droomde uw mondje tot een kus geplooid,
En daarom weende in mij de oude man,
Gelijk hij weende om de verloren jeugd
Vaak, vóór uw wording, om zoo menig kind-
meisje, gelijk aan u, zoo lief, zoo schoon.

Ik droomde uw oogen, mijmrend in een zacht
Geruisch van tinten, goudig lila-groen,
Oogen nog vol onschuldige begeerten;
Oogen, die stille straalden naar het licht,
Dat jeugd, gezondheid, schoonheid wordt geboden
Door de natuur in d'opgang van het leven.

Gij waart mij meer dan artistiek genot
Van mooie lijnen, vorme' in mooie kleur;
Liever dan 't ruischen eener melodie
Van wondre dansen uit een vreemde streek.

Ik droomde uw oogen, die ik waarlijk zag;
Ik zag om u de droomen uwer ziel,
Uw rein gemoed, dat van mij hield, gelijk
Een kind zijn vader mint, die immer is
Zoo goed en nimmer stroef, of haatlijk koud.

En daarom weende in mij de oude man.
Ach, ik! ik hield van u, als van een bruid;
Ik zag mijn oude armen om uw hals,
Zoo blank en gaaf; en niet eens droomde ik, dat
Ik oud, vervallen was, de glans verdoofd
Van mijne oogen en de kneukels van
Mijn vingers uw fijne hand bezeerden.
Ik hield uw handje vast, alsof ik vreesde,
Dat wen gij mij verliet, ik nooit weerom
Dat handje teeder in mijn harde hand
Zou voelen, spelen met die golven bruine

Zijde om uw hoofd, uw goudbeglansde haren;
Dat ik niet meer u, leunende op mijn knie,
Den arm mocht slaan om het nog tener middel;
Niet meer zou zien uw vriendelijke lachjes
Stralen gelijk een milde lentezon
Na strengen winter op het nieuwe groen;
Dat ik niet meer zou kussen, wat het kind
In u onschuldig bood, uw lippen, die
Ik aanzag voor een appelbloesem, of
Met hoofdje en oogen saam, als wondre bloem,
Waarvoor 'k geen naam vond, lief en schoon genoeg
Om al die teere heerlijkheid te omvangen,
Te drukken uit in klanken, uit de ziel
Geboren om tot uwe ziel te klinken.

Zóó, droomde ik u, als gij daar bij mij waart
En ik de werk'lijkheid heel om mij heen
Vergat en peinsde, of dat alles waar
Was, wat 'k daar voelde in mijn oude hand,
Wonder van blanken bloemvorm, of die mond
Aan mijne lippen niet een zoet getoover
Was van een geest van droom, die bedjes zong

Terwijl ik sliep, wanneer de nacht wou wijken
Voor 't eerste scheemren van een ochtendlicht.

Nu droom ik niet meer; v er zijt gij van mij,
Ook met de ziel, die door geen zee, geen bergen
Verhinderd werd, om tot mijn ziel te komen.
Na weet ik star en schril, en koud en klaar,
Dat wat ik minde niet weerom zal keeren;
O ok, dat mijn armen ledig zullen blijven
En dat mijn blik vergeefs uw blik zal zoeken,
Mijn lippen nimmermeer ontmoeten zullen
Uw mond, gelijk ontloken rozeknop.

Dit weet ik nu; en wat mij v oor uw komst
Niet moeite waard leek - even maar - te aanschouwen,
Werd door uw komst, door uw gebruik mij lief.
En als gij er niet waart, sprak mij die stoel,
Die tafel en dat boek en meer nog, van
U, tot gij weerom kwaamt en waart bij mij.
Toen waren mij die dingen al zoo lief;
En nu gij heen zijt, worden zij mij koud,

En tóch niet zoo ze waren vóór uw komst.
Aan ieder ding, dat ik om uwentwil
Beminde, kleeft een zachte erinnering,
Pijnlijk, doch kalm, als van een stil geluk,
Dat stille kwam en stille henenging
En nu uit verten wenkt met grijze hand,
Versmeltend in 't alomme grauw der tijden.

Ik neem dat boek, waarin gij eenmaal laast
Het sprookje van een visscher en zijn ziel,
En voor mij rijst uw eens mij dierbaar beeld,
Gelijk dat zeemeerminnetje uit die zee;
Doch waar die visscher breidde de armen uit
Om haar te omhelzen, blijf ik roerloos koud.

Ik mág u niet meer, droom ik ook van u
Zoo nu en dan, wanneer mijn handen glijden
Over 't klavier als grijze spoken in
Een grijzen dag van stadig, stillen regen...
Dan drup na drup van klank zoo vaag... zoo ver...
In onomlijnde melodie tot verder
Geluidverneevlen.... een geruischverzaam

Van vleugjes klanken en herinnering....
Tot plots een harde, kort geslagen toon....
En uit is 't lied, aan u gewijd, gedroomd
En henen gansch die mooie droomerij,
Totdat weerom een grijze schemering
Van regen druilt rondom mijn ziel en ik,
Niet wetend waar en hoe 't te zoeken, kom
Aan het klavier en mijne handen glijden
Over de toetsen, als bij regendag
Vermeende schimmen, 't stille lied 'Geruisch
Van regen' zingende in het grauw heelal.

Dan speel ik weer dat lied van die drie stonden,
De stonde van uw komst, van uw bij-mij-zijn
En van uw henengaan; dan komt weerom
De erin'ring, door mijn wil nú weer voorbij....

Levenslamp.

Het flauwe stralen eener bleeke zon
Verlicht valleien; een spookachtig lichten
Speelt om de naakte boomen zonderling.
Wreed zijn de winden stormend uit 't noorden,
Machtige monsters, reuzenkoeien van
Levend ijs, vretende het laatst gebloei
Van late plant en bloemen af tot aan
Den grond.

Gelijk die bleeke zon in dat
IJzige landschap daar, brandde eens een bleeke
Lamp in een groot en koud vertrek. Daar lag
Iemand, die niemand was, een zielloos lijf,

Dat zich niet meer bewegen kon en 't afscheid
Der ziel van 't lijk daar, waarde nog door dat
Vertrek, dat ze eens bewoonde, langs de muren,
Den schemer onder stoelen, tafel, kast,
Om 't bleeke stralen van de lamp, om 't krikk'lend
Vlammen der kaarsen in de stilt', die smart deed.

Ik had een vriend eens, die van arbeid leefde
En at; zijn brood was sober en zijn drank,
Sober lijk heel zijn huis, waar onze vriendschap
Het innigst was in ons tezamenzijn.
Als 'k hem bezocht, at ik, wat hij mij bood,
Zijn sober brood en dronk zijn soobren drank,
Ik - luisterende naar zijn woorden - zag
Hoe zij zijn mond verlieten en in d' enge
Kamerlucht werden gestalten hem gelijk.
Dan tusschen 't hoesten door, dat hij veel deed,
Zag ik vaak vreeslijk-wondere gedaanten
Krioelen om hem heen, vogels met vang-
Armen als inktvisschen der lucht, hoe zij
Naar de groote aadren langs zijn leden zochten

En tastten, plaatsten zuignappe' overal
Langs dijen, lenden, rug en buik en borst.
Ik zag het aan met weemoed in de ziel.
Ik wist in allen omvang, wat hem deerde,
En dat het zóó niet lang meer duren zou.
Ook hij wist het, met droeven glimlach zeide
Hij mij eens zijn bevinding, hoe zijn adem
Al minder, minder werd; dat hij gedroomd had
Te schrijden met een lamp, wier vlam verzwakte
Iedere seconde; dat hij overal
Naar 't kruikjen olie zocht en 't niet kon vinden.
Eerst had hij luid gescholden op de dieven,
De ellendelingen, schurken, die hem hadden
Ontstolen de' olie voor de kleine lamp.
Zijn Olie voor Zijn lamp! Hij riep in 't duister:
'Houdt, houdt den dief, den dief' doch 't naakt der wanden
Gaf niets weerom dan dof zijn heeschen roep.
Het was hem, of iets door de kamer sloop
Van hoek tot hoek, stil grinn'kend om zijne onmacht.
Troosteloos zette hij zich neer en wachtte,
Starend naar 't flakkren van de kleine vlam.
Hij had ze lief, die kleine vlam, die sterven

Ging, 't was zijn kind die vlam, hij had ze lief!
'Moet dan toch alles wat ik liefheb sterven?'
Kreet hij de stilte in en de muren weenden 't
Hem na, héél vér, als uit een verren gang:
'Moet dan toch alles wat ik liefheb sterven?'
Zoo diep ontroerde mij zijn soobre taal,
De eenvoud'ge dichting van zijn treurig lot.

Zoo leed hij, tot onaangeroerd bleef staan
Het soobre brood, en 't was alsof het weende,
Als 't zich zag scheiden van den soobren drank,
Die al was, wat mijn vriend nog tot zich nam.
Onscheidbaar leken ze aan elkaar verbonden.

En dit gebeurde tot hij niet meer zag,
Noch hoorde troosten stem van vriend of magen.
Hij lag bewustloos of keek dwalend rond
Met starende oogen door het kaal vertrek,
Als zocht hij iets, dat er niet was, om dan
Plots de oogen dicht te doen, als merkte hij
Inééns het nutlooze van heel zijn doen.

Dit deed hij eens voorgoed en niemand had
Hij in zijn laatste dagen nog herkend.
Wild brulde storm en donderde op de ramen;
Fel sloeg de regen stralen op de ruiten,
Die trilden in het razen van den wind.
Natuur, de machtige en wilde elementen
Schenen tezaam geroepen om 't vertrek
Dier soobre ziel te viere met geweld,
En woedden buiten loeiend razernij
Van vlaag en hagel­slag, in storm verkondend
Den dood van die eenvoudigheid, die 'k lief
Had en op aarde niet meer zou aanschouwen.

Wanneer de lijkstoet ging door vlaag en regen,
Waar grafmond gaapte als had hij lijkenhonger,
Verdubbelden de stormwinden hun kracht,
Drievoudigden de slagregens hun stralen,
Gierden de takken der ontblaaarde boomen,
Luider en luider tot huilgefluit
En om de graven schalde 't in geloei
Van storm in boomen, hagel­slag en regen:

‘Moet dan toch álles wat ik liefheb sterven?’
Kort-dof geplof van grond op de effen kist.
Verre verwanten, buren en bekenden
Wierpen een spade leem op 't holle hout.
Dan weer een korte plof op 't holle hout,
Sluitend een zielverlaten lichaam in,
Het was de spavol, die ik wierp op wat
Dien leem gelijk werd, 't lichaam van mijn vriend.

Plots reet 't gewelf der wolken van elkaar,
Een bleeke lichtlijn straalde neer naar de aarde.
Hoorde ik daar niet zijn stem met groot gejuich:
‘Den eeuwgen olie heb ik thans gevonden.
Hier zend ik u een straal van 't nieuwe Licht!
Bewaar ze tot uw komst; want ik weet, dat
Gij komt; dat allen, die ik liefheb komen
Eénmaal bij mij; dat men mij nimmermeer
Mijn olie stelen zal; dat 'k niet meer klagen
Zal: Moet dan alles wat ik liefheb sterven?
Bewaar dees strepe lichts en toon ze bij
Uw ingang tot den eeuwgen vrede, ik zal

U komen tegemoet en leiden in
Tot Eeuwge Vriendschap bij een onuitbluschbaar
Branden van heilige lampen: Eeuwge Liefde!
De wilde winden hielden op te woeden,
De felle regens hielden op te slaan
Gestriem van water over graven, velden,
Over de stad, op dal, langs pui en raam.

En jaren, jaren gingen sinds voorbij
Met hun getijden in de wiss'ling staag;
De Lente met haar frisch en innig groen,
Haar wolken bloesems om 't eens zwart geboomt;
De Zomer met zijn fellen zonnebrand
Op het tot goud gelaaide korenveld;
De zoele dagen en de koele nachten
In Herfst bij schitterenden looverdood;
In Winter 't flauw gestraal der zon bij vorst
En sneeuwgehuiver op 't versteende land.
Al die getijden gingen, wiss'lend, nemend
Miljoenen zielen mee naar dè overzij
Der ruimten, waar geen einde aan het bestaan

Is, de eens bedeelde toestand onherroeplijk.

Zoo riep het bleek gestraal der winterzon
Op de valleien vaal weer de avonden
In mijn geheugen, dat mijn vriend daar dood
Lag, en de rozenkrans gebeden was
Voor zijner ziele rust: hoe allen heen
Waren gegaan, behalve naaste burenen,
Een ver verwant en ik; den matten schijn
Der lamp en 't stil gekrik der kaarsenvlammen.

Buiten is stervend in gloedloos gestraal
De winterzon in donkre, koude kimmnen,
En om mij droom ik 't stervend licht der lamp
Van mijnen vriend, en zingt een stem - zoo droom
Ik - in het worden van de schemering:
'Daar is geen olie meer in gansch het land;
En alle ramen in de gansche stad,
En alle ramen op de dorpen, op
Het land, ver in de vlakten, in de kluis

Vér in de bosschen, in de woudkapel,
Zij zullen thans voor eeuwig duister worden
En eeuwig zullen, zonder zon of maan
Of sterren, eeuwig zonder eenig licht,
De stemmen van de volkren snikken in de
Thans zinkende eindlooze duisternis.

De schoone Slaapster.

Zij slaapt... zij slaapt en nimmer wordt zij oud..
Zij leeft... zij leeft en weet het leven niet...
Zij is gerust, in zacht gedein haar borst
Door 't kallem aadmen onder 't sluierkleed.
Gelijk een droom, die eeuwig wil bestaan,
Zoo ligt heur lokkengoud in blond gewar
Om haar - mij heilig - hoofd en slingert zich
Als slangen van geel koper om haar hals.

Zij weende nooit, dewijl zij immer sliep...
Zij kan niet weenen, wijl zij immer slaapt...

Ze lacht heel-even-zalig of een droom,
Een visioen van eeuwge liefde, 't donker
Voor de gesloten oogen klaart, zij werd
De vragende geheimenis, die in
Zich-zelven 't antwoord sluit, doch niet 't vermogen
Van dit door woord of wenken te openbaren.

Zij werd geboren in een blauw paleis
Met daken van kristal, die 't licht verdeelden
In zeven kleuren en het stralen lieten
Op harpen langs de wanden, welker tonen
De kleurenpracht der dingen zongen van
Den donkerblauwen nacht, den gouden dag.

Zij heeft mij lief en weet 't niet in heur slaap...
Gelijk bij kalmen slaap een schoone droom
Door mijn bij-haar-zijn voor heur oog geboren
Uit de onbewuste golvingen der ziel...

Dit is heur droom, wanneer mijn blikken gaan
De heimlijkheden van heur grâcelijk lichaam
Zoo teer voorbij, als streek een nevel blauw

Voor 't morgenstralen van de zonne weg
Naar een zeer nauwe donkere vallei,
Die 't heerlijk licht weert gansch den langen dag...
Dit is heur droom, dat zij mijn ziel begrijpt,
En dat de zinnen van die ziele zijn
De tonen van 't heelal en de iris-ronden
Van rein-volmaakte pracht, waarin mijne oogen
Een melodie van leven zingen, die
Geen dood kan deren, in geen eeuwen eindigt...

‘Ik heb de klanken uwer ziel gehoord...
De zachte tonen uwer ziel verstaan...
Ik heb u lief, zooals toen 'k nog niet sliep,
En weet u slechts, wanneer de droom geboren
Door uw bij-mij-zijn in de leege lucht
Wordt rond mijn oog, mijn lichaam en mijn ziel.’

Zij slaapt... zij slaapt en nimmer wordt zij oud...
Zij leeft van mijn gedroom en, zie, de dood,
Die mij 't gezicht vervaagt en door 't gemis
Van licht den geest, vervaagt in mij de zucht
Van pracht, die 'k in 't gekleurd geluid laat leven

En stollen tot den droom, die 't leven geeft
Aan schoone Slaapster met den rozenmond.

Ik heb den mond der slapende gekust,
Gelijk een wind een bloesem, die ontlook.
Nu zal ik niet meer spreken, want mijn mond
Zal slapen in den tijd, die komen zal....
Het licht vervaagt, verdonkert om mijne oogen.
Mijn liefste, die daar slaapt, verschemert voor
Mijne oogen reeds, uit roomkleur-roze wolk
Van het gesluier en haar leden plekt
De donkerroode vlek van haren mond
En om die massa hoog een aureool
Van heel vaag licht.... gelijk de vroegste schemer
Der zon en 't al in purpren duisternis.

Het laatste licht schijnt uit de zaal te zweven,
De donkerte neemt reuzenvormen aan,
Ik voel ze om hals en keel, ik hijg naar adem....
Ik roep mijn liefste, die daar slaapt en nimmer
Zal roepen; die 'k niet zien meer kan; die 'k weet
Al kouder wordend op dat purpren leger....

Een roode stroom golft uit haar donkren mond
En verft het gouden haar met glans van bloed....
Is dat het leven, dat den dood ontvluucht....?
Is dat de ziel, die 't lichaam dra verlaat....?
Of de herinring aan den droom, die haar
In 't leven hield, terwijl zij jaren sliep....?
Die roode stroom, dat is geen golf van bloed,
Dat is de duisternis, die reeds mijn geest
Omvangt in donkre stikking tot het einde
Der samenleving van ons beider lichaam.

Nu sterft de laatste droom, dien ik haar schonk,
En zijn wij beiden onzen dood nabij;
En wat wij niet begrepen, zal onthuld
Zijn in het volgende uur: waarom zij sliep
En nimmer sprak in haren-mijnen droom.
Nu wordt 't verlangen mijner ziel vervuld,
De witte lichtkern van mijn droom van glans,
Nu, dat het einde komt tot het begin
Van 't eeuwge dagen van onvaagbaar licht,
Van eeuwig droomen in een eeuwgen dag
Van eeuwge liefde in slapeloos begeer.

Ik heb u lief.

Ik heb U lief in de' opgang van het licht
Uit paarse kimmén in den bleeken trans,
Al goud omwevende de nevelen
Des nachts, die door de stille gaarden en
De wijde groene vlakten dwalen, op
Het zilvren lint van eenen verren stroom
Tusschen de heuveln van mijn heerlijk land.
Ik zie uw beeld dan in die dingen al;
Uw haren in dat goud dier neevlen en
Uw blik in 't zilvergoud der laatste sterren
Stervend in eeuwigheid van bleek azuur.
Ik hoor uw stem in 't wondere geruisch
Van 't altijd zuizelende abeelenloover;
Zij fluistert mij uw inn'ge minne toe,
Zij spreekt mij van uw droomen en verlangens.
In 't still' dier ure ruischen uw beloften,

Waarin het schijnt, dat gij de toekomst kent
En reeds de vreugden en de smarten weet,
Die wij tezamen éénmaal zullen deelen.
Zacht drijft de zon den blauwen schemer langs
Uw lippen henen, wordt uw oog ontsluit
En vol en gansch straalt nu uw reine blik,
Waarin een eeuwge heerlijkheid van liefde
Besloten licht, als in een gouden schijn
Juwel van wondren, heimisvollen glans.
Uw blik is nu een pergola van rozen,
Donker-vlamroode bloeme' in loof smaragd,
Rozen van vuur in pergola van bliksem,
Feller dan bij een vuurwerk in den nacht
Een regen vonken van magnesiumlicht,
Zachter dan ver een ster in ijle wolk
Des avonds, na verganen regendag.

De dampen van den nacht versmelten nu
In het cobalt der verre bergenkimmen
Voor 't gloriegoud van het gerezen licht.